

Jenny COLGAN

POLLY ȘI PAPAGALUL
DE MARE



ILUSTRĂȚII DE
THOMAS DOCHERTY





Suierul furtunii se năpustea asupra
căsuței de la malul mării, dar lui
Polly îi era cald și bine în patul ei. Când,
deodată...

ZDRANG!



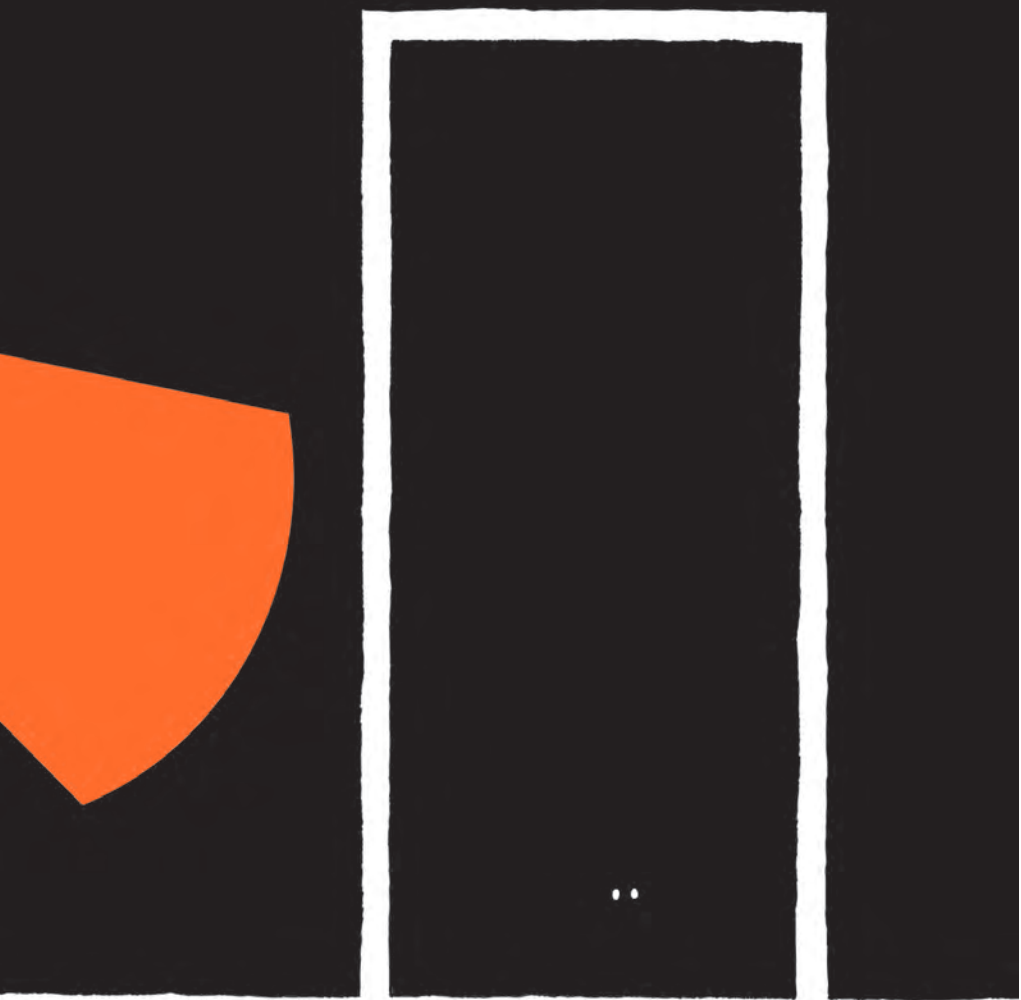


Ce-a fost asta?

Polly și-a făcut curaj și, tiptil, –

p âș-p âș

– a coborât scările învăluite în beznă,
s-a strecurat pe ușa întunecoasă
și, tot pe întuneric, a intrat în bucătărie...



unde i s-a părut că vede...

UN MONSTRU?



NU!

Nu era un monstru.

UN PĂIANJEN
EXTRATERESTRU URIAȘ?



NU!

Nu era un păianjen extraterestru
uriaș (pfuu!).



Era o pasăre. O pasăre micuță,
care se izbise –

BUF!

– de ușa de la intrare și aterizase
pe podea.



Polly și pasărea s-au privit curioși.
Era un papagal de mare. Avea ochii mari
și negri și un cioc mare și portocaliu.

– Bună, a spus Polly.

– Piu, piu, a răspuns papagalul de mare.

O aripioară îi atârna nefiresc într-o
parte.



Mămica lui Polly a adus Trusa de Prim
Ajutor și, împreună, i-au bandajat aripioara.





– Ți-e foame? a întrebat Polly, așezându-se pe vine ca să se poată uita drept în ochii mari și negri ai papagalului de mare.

– Piu! a răspuns papagalul de mare.